

ved råd eller tilskyndelse m.v. medvirker til forbrydelsen. De opfordringer, der er indeholdt i løbesedlen, kan således i sig selv føre til strafforfølgning, men det er efter forslagsstillernes opfattelse væsentligt at sikre, at der derudover sker opløsning af foreningen. Foreningen fører hetz mod et helt folk og opfordrer til handlinger, som ud over at være i åbenlys strid med straffeloven tillige er både afskyelige og umenneskelige. Den antisemitiske retoriks hadefulde tone er aldeles uacceptabel i et retssamfund.

Når en fanatisk bevægelse opfordrer til barbari og mord på en befolkningsgruppe, som også er repræsenteret i Danmark, kan regering og Folketing ikke forholde sig passivt. I en årrække har forslagsstillerne savnet klare reaktioner mod hadefulde og voldsforherligende bevægelser, der heldigvis kun repræsenterer en meget lille ekstremistisk personkreds. Der er sket et misbrug af ytringsfriheden til at importere en voldsfilosofi, som er Danmark fremmed. Men med de udtalelser, der nu udbredes af den pågældende forening, er enhver grænse overskredet, og Folketinget må derfor pålægge regeringen at søge foreningens opløst.

Forslagsstillerne står ikke alene med deres opfattelse af foreningens aktiviteter:

Statsminister Anders Fogh Rasmussen (V) tager ifølge Ritzaus Bureau den 17. april 2002 meget skarp afstand fra foreningen:

»Løbesedlen fra den ekstremistiske muslimske organisation Hizb-ut-Tahrir er både chokerende og afskyvækkende. Den viser, at der i Danmark er mennesker, som ikke blot foragter og forkaster alt, hvad det danske samfund står for. Men tilsyneladende også opfordrer til overgreb på mennesker med en bestemt religion, siger Anders Fogh Rasmussen.«

Tidligere minister Arne Melchior (CD) siger til Ekstra Bladet den 17. april 2002:

»Det er løgn og ondskab af værste skuffe. De, der har ladet dette trykke, skal selvfølgelig stilles for retten. Vi har en bestemmelse i grundloven, der siger, at foreninger, der virker ved vold og opfordrer til vold, vil være at forbyde ved dom. Politiet kan dog omgående opløse den slags organisationer, hvis der er fare på færde. Det kan man godt sige her. Så skal det efterfølgende for en domstol.«

Hamid El Mousti (S), medlem af Københavns Borgerrepræsentation, udtaler til Ekstra Bladet den 17. april 2002: »Det er uhørt, at Hizb-ut-Tahrir opfordrer danske muslimer til at dræbe deres jødiske landsmænd. Nok har vi ytringsfrihed her i landet, men under ansvar. Politiet burde for længst være skredet ind mod det udanske partis opfordring til mord. 99,99 procent af de danske muslimer tager afstand fra de

meldinger, der kommer fra disse mennesker. Der er højst 300-400 tilhængere. De fleste af dem er unge arbejdsløse mennesker.«

Else Theill Sørensen (KF) udtaler i en pressemeddelelse (17/4-2002): »Hizb-ut-Tahrir skal forbydes. Der er tale om en samling muslimske galninge, der gang på gang opfordrer til kriminelle handlinger, og som bevidst søger at undergrave det danske demokrati.« Det fremgår endvidere af pressemeddelelsen: »Hizb-ut-Tahrirs ord og handlinger viser med al tydelighed, at de ikke har den mindste smule forståelse for det land, de lever i. Tværtimod har de en opfattelse af, at de med koranen i hånden kan tillade sig hvad som helst – også at overtræde vores love. Det er forstemmende, at de absolut ingen forståelse har for det danske samfund, selvom det er her, de er vokset op.«

Folketingsmedlem for Det Radikale Venstre, Naser Khader, udtaler i en pressemeddelelse (16/4-2002) om opfordringen til at dræbe jøder i Danmark: »Jeg skammer mig! At opfordre til vold mod jøderne er aldeles forkasteligt.« »Det er meget, meget modbydeligt. Hizb-ut-Tahrir går langt over enhver form for anstændig grænse. Jeg forstår godt, hvis Det Mosaiske Trossamfund har meldt dem til politiet. Sædvanligvis mener jeg ikke, at man skal afgøre den slags sager i retsalene, men det her er så voldsomt, at løbesedlen berettiger til en politianmeldelse.«

Justitsminister Lene Espersen (KF) fæster ifølge Politiken den 17. april 2002 lid til, at politiet nu tager sig af sagen: »Det er helt igennem modbydeligt og usmageligt på denne måde at lægge en persongruppe for had. Det er udtryk for et menneskesyn og en intolerance, som ingen steder hører hjemme i vores samfund. Vi har ytringsfrihed, og den skal vi værne om. Men det er også en frihed under ansvar. Jeg forstår, at der allerede er anmeldelser til politiet om sagen, og jeg har fuld tillid til, at ytringer eller handlinger, som overtræder gældende lovgivning, retsforfølges og straffes.«

Grundlovens § 77 beskytter den formelle ytringsfrihed, men heri ligger på ingen måde, at enhver udtalelse er acceptabel, eller at enhver ytring er beskyttet af retsordenen. Ytringsfriheden kan således aldrig bruges som beskyttelse for den, der fremsætter kriminelle opfordringer til at begå straffelovens mest alvorlige forbrydelse. Den formelle ytringsfrihed beskytter mod censur, men det er samtidig klart udtalt i grundlovens § 77, 1. punktum (»under ansvar for domstolene«), at ytringsfriheden ikke er uindskrænket. Hvis grænserne overskrides, kan det sanktioneres af domstolene, f. eks. ved straf eller erstatningsansvar. I meget få og særligt grove tilfælde kan det komme på tale at opløse en for-